

chuvali, lela o ovchareskoro chepkeni, kerdas pes.

Okola iklyona. Lena o chuvali, dzhana. Puf – ando mori. Tasavde o ovcharis. I togava o phuro hem phirela, hem bashalela kavales.

– Ey, aki chhityam les! A, ov hari bakryan ikaldyas! Brey-y-y!

Del ekh nashiba saure ande o mori. Chivna pes. Nay-palal li o rashay gelo, chhityas pes. Nali vazdindyas pe chhora naupre.

– Ey, dyado pop samo kozi kara!

I pribirisaylo, gelo peske khere. Leski romni:

– So si, be!

– A chhe! Romniye! Ekh ovchari hohavdyam les, chi achhyovava o thagaresko zhamutro. Thovdyom les ando chuvali, chhite les ando mori. Me liom e bakryan.

I akana zhivela peske e bakrentsa.

ХИТРИЯТ СТАРЕЦ

Имало едун старец. Имал едно магаре. Закарал го да го прода-
ge. Отишли двама братя. Те Вигели магарето.

– Абе, колко пари? Колко пари искаш за магарето?

– Едун сангък с жълтици!

– Е-е, много бе!

– Ами много, ами! То сере жълтици, магарето!

Взел, мушнал му В гъза една жълтица.

– Хеј – казал, – сра!

Те Вигели и Взели магарето. Тръгнали си. Дали му едун сангък
жълтици. Отишли си. Жената отдалече:

– Аај! Защо сте купили това магаре?

– Хајде! Защо?! Защото сере жълтици.

– Ами старецът с какВо го храни?

– Само зърно, жито.

Закарали го у тях. Сипали му жито. Яло, яло, яло това... мага-
ето. Посред нощ се надуло от житото. Другите от мерак не
огли да спят. Отишъл да Води жена си да Виги.

– Вижте сега как сере жълтици. Старецът ни рече: „Колкото